

Žalobě nemanželského dítěte proti zploditeli o uznání otcovství bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje dovolací důvody čís. 1, 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s. Podle čís. 1 § 503 c. ř. s. tvrdí, že rozsudek odvolacího soudu a předchozí řízení jsou zmatečnými dle § 477 čís. 1 c. r. s., poněvadž v první stolici rozhodoval též soudce, který jako soudce poručenský udělil žalobci zmocnění k tomuto sporu, a dle § 477 čís. 6 c. r. s. poněvadž hledíc k ustanovení § 16 III. dílčí novely k obč. zák. pořad práva není přípustným. Není zákonného ustanovení, které by vylučovalo poručenského soudce, udělivšího zmocnění ke sporu, z vykonávání soudcovského úřadu ve sporu na základě tohoto zmocnění zahájeném a není tu tedy zmatečnosti podle § 477 čís. 1 c. ř. s. O námitce nepřipustnosti pořadu práva, jakož i o námitce věci pravoplatně rozsouzené, na které dovolání rovněž trvá, rozhodly již nižší soudy a sice srovnale. Další opravný prostředek jest tedy vyloučen (§ 528 c. ř. s.); hledíc však k ustanovení § 261 c. ř. s. dlužno přes to je prozkoumati z moci úřední i ve stolici třetí. Obě námitky jsou bezpodstatny. Toliko výměru dávek, k nimž otec po zákonu jest povinen, stanoví dle § 16 III. dílčí novely k obč. zák. soud, je-li otcovství uznáno, z moci úřední v nesporném řízení. Otcovství však, je-li sporno, nelze jinak zjistiti než pořadem práva, vyjma případ čl. XVI. uvoz. zákona k j. n., o který zde nejde. Jelikož se stalo sporným, je-li či není-li žalovaný otcem žalobcovým, udělil poručenský soud právem poručnici zmocnění ku zahájení sporu. Námitku věci pravoplatně rozsouzené opírá dovolání o soudní smír ze dne 28. ledna 1920, jímž prý byla s konečnou platností vyřízena otázka, zda žalovaný jest otcem žalobcovým, poněvadž strany tímto smírem uznaly, že otcem žalobcovým není žalovaný, nýbrž František K. Tím neuplatňuje žalovaný sporu překážející námitky věci pravoplatně rozsouzené, neboť tato předpokládá pravoplatné rozhodnutí soudu, nýbrž námitku hmotněprávní, pro kterou, kdyby byla opodstatněna, by bylo žalobu zamítnouti jako neodůvodněnou, nikoliv však odmítnouti proto, že o nároku bylo již pravoplatně rozhodnuto. Také po stránce právní byla věc správně posouzena. Nárok na uznání otcovství jest nezadatelným právem dítěte, vzdání se ho se strany dítěte, ať bezúplatně ať za úplatu, jest neplatným. Soudní smír ze dne 28. ledna 1920, třebaže v něm žalovaný popírá otcovství a matka, zároveň i poručnice, žalobcova doznává, že otcem jest František K., nebrání tudíž, by se na žalovaném nedomáhal uznání otcovství. Nižší soudy zjistily, že žalovaný tělesně obcoval s matkou žalobce v kritické době. Platí tedy o něm podle § 163 obč. zák. domněnka, že jest otcem žalobcovým. Tato domněnka může býti vyvrácena důkazem, že nemohl žalobce zploditi. Takový důkaz však není ani podán tím, že matka uznala, že jiný jest otcem, ani tím, že se František K., jak lze vyčísti z jeho dopisů, za otce dítěte považoval.

Čís. 1819.

Zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. o výrobních a hospodářských společenstvech.

Nepřípustným jest ustanovení společenské smlouvy, nedopouštějící, by členové vykonávali na valné hromadě hlasovací právo plnomocníkem.

(Rozh. ze dne 6. září 1922, R I 1017/22.)

Rejstříkový soud zamítl opověď společenstva s r. o. mimo jiné proto, že §em 14 stanov bylo vyloučeno, by členové společenstva vykonávali hlasovací právo též zástupcem. Rekursní soud v otázce, o níž tu jde, stížnosti vyhověl a nařídil rejstříkovému soudu, by znovu rozhodl o opovědi. Důvody: Stanovy družstva mohou se dle § 11 zák. ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák. od předpisů tohoto zákona odchylovati, pokud to tento zákon dopouští. A tu ustanovují §§ 31 a 32 cit. zák., že, pokud stanovy jinak neurčují, jest valná hromada způsobilá usnášeti se, je-li přítomen nebo zastoupen nejméně desátý díl, a že v případě nezpůsobilosti valné hromady k usnášení se svolati dlužno druhou valnou hromadu, která bez ohledu na počet přítomných nebo zastoupených členů jest k usnášení způsobilá. Z těchto dispoitivních předpisů jest zřejmo, že mohou stanovy obsahovati odchylky, zda hlasovací právo vykonávají jest osobně či zda možno tak činiti zástupcem. Ustanovení § 14 stanov o způsobu výkonu hlasovacího práva není proto nikterak v odporu s uvedenými zákonnými ustanoveními, jak neprávem za to má prvý soud.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Stížnosti nelze upříti oprávnění. Dle § 11 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. může společenská smlouva odchylovati se od ustanovení zákona jen potud, pokud zákon takové úchytky výslovně připouští. V § 31 stanoví tento zákon zásadu, že valná hromada jest způsobilou se usnášeti, je-li aspoň desátý díl členů přítomen nebo zastoupen, a také v § 32 odstavec první vyhrazuje členům právo,účastniti se valné hromady buď osobně, nebo zástupcem (zmocněncem). Obě tato ustanovení spolu úzce souvisí a uvedený předpis jest imperativním, nevztahuje se naň výhrada »pokud společenská smlouva jiného nestanoví« (§ 31, § 32 odst. 2 zák.) a nemůže proto býti společenskou smlouvou změněn v ten způsob, jak stanoví § 14 odstavec druhý spol. smlouvy družstva, o něž tu jde, že totiž hlasovací právo musí členové — pokud jsou fysickými osobami — vykonávati osobně, poněvadž by tím členové ve svém právu hlasovacím ve valné hromadě, zákonem jim šířeji přiznaném, byli podstatně omezeni a citelně poškozeni, kdyby pro překážky, zabránivší jim — často proti jejich vůli — že osobně do valné hromady dostavití se nemohli, byli vůbec zbaveni důležitého práva hlasovacího, jímž právě vliv svůj na vedení společenstva uplatniti mohou. Odpírá-li tedy společenská smlouva členům oprávnění, by vykonávali své hlasovací právo též svým zástupcem (zmocněncem), odporuje shora vytčené zásadě, jest v tomto znění nepřípustnou a právem prvý soud žádost o zápis firmy z tohoto důvodu zamítl, neboť vytčená vada není snadno napravitelnou, vyžadujíc změny společenské smlouvy, na níž musí se usnésti valná hromada (§ 33 odstavec druhý téhož zákona).